

to more targeted communication policies.

Lastly, controlling the consumer allows to quickly detect the market evolutions and the requirements of the demand side, thus reducing the response times of the production globalization activities.

For these reasons today we see downstream integration along the chain - especially for the Italian companies that have recognised trademarks - by means of an increasing presence of single-brand stores in the distribution system as a whole.

List of references:

1. Hill Charles W.L. International Business / Charles W.L. Hill. - Global Edition, 10th Edition, McGraw-Hill Education (UK) Ltd., 2014; ISBN 9780077163587.
2. Textile Wars: Will 'Made In Italy' Replace 'Made In China'? // Forbes, American Business Magazine [Online source]. - Available at: <https://www.forbes.com/sites/douglasbulloch/2017/02/16/textile-wars-will-made-in-italy-replace-made-in-china/#2a8402c075b5>. - Screen name.
3. Apparel market in Italy - Statistics & Facts // The Statistic Portal of Italy [Online source]. - Available at: <https://www.statista.com/topics/4124/apparel-market-in-italy/>. - Screen name.

РЕФОРМУВАННЯ ІНСТИТУТУ РЕЄСТРАТОРІВ ЦІННИХ ПАПЕРІВ В УКРАЇНІ

Коваль Максим Кирилович

Студент спеціальності «Облік і аудит»

Науковий керівник: Багдіян С.В., старший викладач кафедри бухгалтерського обліку, аналізу та аудиту

Одеський національний університет імені І.І. Мечникова
(Одеса, Україна)

Поява інституту реєстраторів цінних паперів в Україні була зумовлена початком приватизації національних підприємств та подальшим залученням інвестицій для розвитку ринку цінних паперів в Україні.

З прийняттям Закону України «Про Національну депозитарну систему та особливості електронного обігу цінних паперів в Україні»,

прийнятий 10 грудня 1997 року (нині втратив чинність), було визначено місце реєстраторів та реєстраторської діяльності на законодавчому рівні. Реєстратором є акціонерне товариство або товариство з обмеженою відповідальністю, яке одержало у встановленому порядку ліцензію на ведення реєстрів власників іменних цінних паперів.

Незважаючи на законодавчі акти, функції, права та обов'язки реєстраторів були врегульовані недостатньо. Реєстратори діяли в умовах неврегульованості проблеми обігу сертифікатів, дуже низьких номінальних вартостей цінних паперів, неплатоспроможності емітентів. В Україні був відсутній інститут трансфер-агентів як осіб, уповноважених реєстратором на прийом документів для перереєстрації та видачі документів про здійснену перереєстрацію. Відсутність такого інституту позначалося на необхідності інвесторів безпосередньо спілкуватися з реєстратором, що суттєво збільшувало їхні витрати. Недостатньо були врегульовані питання відкриття та діяльності підпорядкованих підрозділів реєстратора (філій). Ця ситуація практично призвела до відсутності філій у реєстраторів, крім банківських установ, які мали мережу філій.

В залежності від специфіки національного законодавства, історичних традицій та особливостей формування національних регульованих ринків, в світі, умовно, розрізняють дві моделі ведення реєстрів акціонерів: англо-американська та німецька. Перша модель англо-американська, при якій реєстраторську діяльність, не залежно від форми випуску цінних паперів, здійснюють реєстратори, які у встановленому порядку одержали ліцензію на ведення реєстрів власників цінних паперів. Друга модель німецька, особливістю якої є відсутність реєстраторів, натомість усі функції беруть на себе банки-зберігачі.

В Україні присутня була своя специфічна модель ведення реєстрів акціонерів, за якою реєстратори мали змогу вести реєстри власників лише документарних випусків іменних цінних паперів.

У 2013 році, з припиненням в Україні документарного (паперового) обігу цінних паперів, розпочалося реформування інституту реєстраторів.

Розвиток структури депозитарної системи України пройшов у декілька етапів.

Згідно з Законом України «Про Національну депозитарну систему України», яка втратила чинність, в Україні існувала дворівнева структура депозитарної системи, яка включала: 1) верхній рівень займали Національній депозитарій України, Національній банк

України та Всеукраїнський депозитарій цінних паперів, який здійснював контроль за корпоративними цінними паперами і муніципальними облігаціями, проводив депозитарну діяльність з державними цінними паперами, встановлював відносини з зарубіжними депозитарними установами, а також займався кодифікацією та стандартизацією; 2) нижній рівень займали зберігачі та реєстратори іменних цінних паперів, місією яких було забезпечення функціонування єдиної цілісної системи прав власності на цінні папери, недопущення порушень цих прав.

Реєстратори були прямими учасниками Національної депозитарної системи, які займали нижчий рівень даної системи разом із зберігачами іменних цінних паперів.

Після прийняття Закону України «Про депозитарну систему України» система депозитарного обліку цінних паперів складалася з трьох рівнів:

1) вищий рівень складається з Центрального депозитарію та Національного банку України. Центральний депозитарій забезпечує функціонування системи обліку цінних паперів та веде депозитарний облік всіх емісійних цінних паперів (окрім тих, що веде Національний банк України згідно з компетенцією), володіння абсолютною інформацією щодо стану і прогнозу на ринку;

2) середній рівень складається з депозитарних установ. Депозитарною установою є юридична особа, що утворюється та функціонує у формі акціонерного товариства або товариства з обмеженою відповідальністю і яка в установленому порядку отримала ліцензію на провадження депозитарної діяльності депозитарної установи.

3) нижній рівень складається з депонентів. Депонентами є юридичні особи, які користуються послугами депозитарних установ (середнього рівня) на підставі договору про відкриття рахунку в цінних паперах.

В процесі реформування було ліквідовано інститут реєстраторів цінних паперів, який нараховував близько 350 установ. Реєстратори повинні були передати до Центрального депозитарію всі реєстри власників цінних паперів.

Реєстраторам на заміну ліцензії реєстраторської діяльності було надано можливість отримати ліцензію на провадження депозитарної діяльності, та перекваліфікуватися у «депозитарні установи», в основну функцію яких входить зберігання і ведення обліку цінних паперів. Всі функції зберігання та ведення реєстрів власників цінних паперів були акумульовані в одній організації –

Центральному депозитарії. Централізація ведення реєстрів прав власників дозволила уникнути ситуацій з подвійними реєстрами акціонерів, проблем з підтвердженням прав власності на цінні папери та інших спірних питань щодо обліку обігу цінних паперів.

Оскільки в оновленій депозитарній системі немає місця такій проміжній ланці, як реєстратори та зберігачі, значна частина цих формувань припинила свою діяльність, інша перетворилася в депозитарні установи з повноваженнями обліку прав на власні цінні папери та обслуговування їх обігу.

У провідних країнах світу ключовим інститутом депозитарної системи, який забезпечує ефективне функціонування ринків капіталу є Центральний депозитарій. Наявність єдиного депозитарію в країні зробила депозитарну систему більш зрозумілою для національних та іноземних інвесторів. Емітенти цінних паперів набули змогу отримати повний комплекс якісних послуг з обслуговування, випуску бездокументарних цінних паперів в Центральному депозитарії України.

АУДИТ ЯК ПРОЦЕДУРА КОНТРОЛЮ ЗА РОЗРАХУНКАМИ ПІДПРИЄМСТВА З ПОКУПЦЯМИ ТА ЗАМОВНИКАМИ

Ковальчук Юлія Олегівна

Студентка спеціальності «Облік і аудит»

Науковий керівник: Буслаєва Г.В., старший викладач кафедри бухгалтерського обліку, аналізу та аудиту

Одеський національний університет імені І.І. Мечникова
(Одеса, Україна)

На сучасному етапі розвитку економіки України підприємства мають дуже великі обсяги дебіторської заборгованості за продукцію, товари, роботи і послуги, що значно погіршує їх платоспроможність та фінансову стабільність. Створення чіткої та дієвої системи контролю за розрахунками підприємства з покупцями та замовниками здатне забезпечити її ефективне функціонування. Тому важливого значення набуває аудит розрахунків підприємства з покупцями та замовниками, який стимулює підприємство до ефективної системи обліку розрахунків і надійної системи внутрішнього контролю.

Аудит розрахунків підприємства з покупцями та замовниками полягає в тому, щоб допомогти підприємству сформулювати рекомендації і визначити заходи по ліквідації заборгованості, не лише як засобів покращення розрахункових операцій, але і фінансового